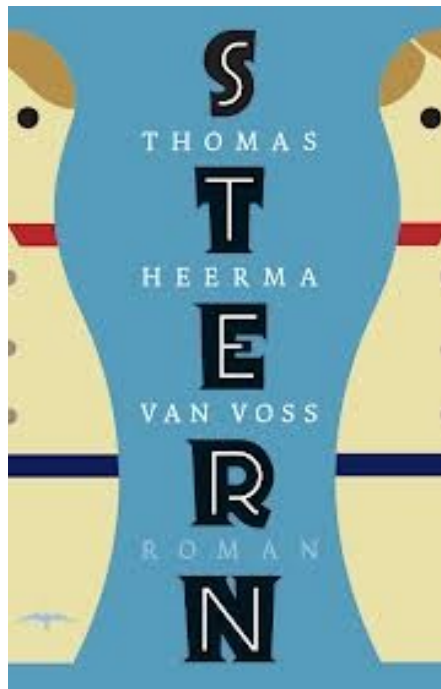

Stern

Thomas Heerma van Voss

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Stern

Thomas Heerma van Voss

Stern Thomas Heerma van Voss

Hugo Stern is een basisschoolleraar. Met zijn vrouw Merel en hun achttienjarige zoon Bram woont hij in een aangenaam huis in Amsterdam-Zuid. Maar als hij onverwacht met vervroegd pensioen wordt gestuurd neemt zijn leven onvoorziene wendingen. Hij, de man die nooit iets verkeerd deed, moet afrekenen met heden en verleden.

Stern Details

Date : Published April 5th 2013 by Thomas Rap (first published January 1st 2012)

ISBN :

Author : Thomas Heerma van Voss

Format : Paperback 224 pages

Genre : European Literature, Dutch Literature, Roman, Novels, Fiction, Literature

 [Download Stern ...pdf](#)

 [Read Online Stern ...pdf](#)

Download and Read Free Online Stern Thomas Heerma van Voss

From Reader Review Stern for online ebook

André van Dijk says

Loslaten van iets wat je nooit hebt gehad

Hugo Stern krijgt maar geen grip op de doorgeschoten liefde voor zijn enige zoon. En op de veranderingen die zijn leven bedreigen. De man die niets liever wil dan volledige stilstand maakt deze roman tot een soms tenenkrommende, maar vooral verrassende leeservaring.

De dynastie Heerma van Voss heeft met zoon Thomas een loot-van-formaat aan de familiestamboom toegevoegd. Na zijn veelbesproken debuut *De Allestafel* (2009) over een wereldvreemde controlfreak komt de 23-jarige schrijver opnieuw met een gemankeerd, mannelijk hoofdpersonage op de proppen. In *Stern* wordt vooral de onmacht van een verstikkend aanwezige vader blootgelegd.

Als de jonge Hugo Stern na zijn eindexamen een jaar in 'Swinging London' gaat wonen om met overspannen verwachtingen 'mijn toekomst een gezicht te geven', gaat het meteen helemaal mis. Zijn opdringerige wijze van contacten aanknopen en de geforceerde omgang met de medebewoners van het studentenhuus zorgen voor een averechts effect: iedereen keert zich van hem af. De enige die met hem optrekt is John, een vereenzaamde en voornamelijk zwijgende Koreaan.

Onder controle

In nuchtere flashbacks beschrijft Heerma van Voss hoe Hugo Stern van eigenaardig jongmens opgroeit tot de volwassen vader die hij uiteindelijk zal worden. Alles wordt onder controle gebracht: er wordt gewoond (Amsterdam) er wordt geleerd (Pabo), er wordt gewerkt (groep 4, basisschool) en er wordt getrouwd (Merel). Zijn werk als onderwijzer staat model voor zijn leven vol regelmaat, met als tastbaar hoogtepunt de gedetailleerde verslagen die hij aanlegt over de vorderingen van zijn leerlingen.

Het ongemak groeit naarmate dit verhaal vordert. Hugo Stern wil koste wat het kost een kind op de wereld zetten en na een ingrijpende miskraam bij Merel wordt hij alleen maar meer volhardend in zijn wens. Dat resulteert in de adoptie van de zoon waarmee hij de zingeving van zijn leven wil waarborgen.

Lieverd

Heerma van Voss begint deze geschiedenis uiterekend op het moment dat Stern door zijn schooldirectie met prepensioen wordt gestuurd. Dat keiharde bewijs van zijn overbodigheid zorgt ervoor dat hij zich nog meer met het leven van zijn inmiddels achttienjarig zoon gaat bezighouden. Met kromme tenen lezen we hoe deze vader zijn volwassen kind nog steeds aanspreekt met 'lieverd', hoe hij dagelijks diens kamer opruimt en daarbij gewoon rondneust in alle privé-zaken waar hij verre van zou moeten blijven.

Zoon Bram daarentegen is een stoïcijnse puber die na zijn eindexamen het ouderlijk huis wil verlaten om de wereld te gaan ontdekken. Dat feit is voor Hugo Stern onverdraaglijk. Hoe kan een kind dat zo liefdevol een goed thuis wordt geboden, gewoon met de noorderzon vertrekken? Wanhopig probeert hij de onderlinge band aan te halen en nog meer zijn best te doen zijn vaderrol te perfectioneren. Maar het is onbegonnen werk en zijn acties worden alleen maar pijnlijker. 'Nooit meer zal ik zoveel tijd investeren in iets wat zomaar afgelopen kan zijn.'

Zelfbeschouwing

Hugo Stern ontbeert het vermogen zichzelf te beschouwen, die hoogstbelangrijke eigenschap om van een

afstand je eigen handelen, je eigen leven te analyseren. Hij is geen onzekere ouder die weifelend hoopt het goede te doen voor die onbegrijpelijke nieuwe generatie; Stern is een totaal van zichzelf overtuigde vader die verontwaardigd vaststelt dat de rest van de wereld niet mee wil in zijn visie. Want iedereen doet het verkeerd: de basisschool door hem met pensioen te sturen, zijn vrouw door hem geen kind te schenken, de gyneacoloog door zijn vruchtbaarheid in twijfel te trekken en uiteindelijk zijn enige zoon door hem niet de vader te laten zijn die hijzelf vol overtuiging wil opvoeren.

Het is de eenvoud van deze pijnlijke geschiedenis die dit boek je op het verkeerde been doet zetten. Waar *Stern* aanvankelijk de indruk wekt aan de verhalende oppervlakte te blijven, brengt de auteur uiterst geraffineerd een aantal details aan die het verhaal plotseling een bijzondere diepgang geven. Samen met de losse maar zorgvuldige stijl van Heerma van Voss maakt dit *Stern* tot een zeer geslaagde tweede roman.

<http://www.8weekly.nl/artikel/10768/t...>
@8WEEKLY/André van Dijk

Sander Zhang says

De schrijfstijl van Heerma van Voss is aangenaam om te lezen en erg pakkend. Het verhaal is interessant, maar het einde liet me gefrustreerd achter.

Boekentaal says

Eigenlijk gebeurt er niet zoveel opzienbarends in de roman *Stern* als je puur naar de plot-ontwikkelingen kijkt. We volgen Hugo Stern in verschillende fases in zijn leven, in niet-chronologische volgorde, waarin niet echt iets bijzonders gebeurt. Maar de interessante dingen in deze roman gebeuren buiten de plot, en zitten in de dingen die niet expliciet verteld worden, maar die wel degelijk worden opgeroepen. Langzaam maar geleidelijk ontvouwt zich een beeld van de wat tragische hoofdpersoon. Hij lijkt zijn leven zo keurig uitgestippeld en op orde te hebben, maar het ontglipt hem allemaal net zo keurig. Met name het moment dat hij 'afgedankt' wordt als leraar, is een katalysator voor het verlies van zijn grip en voor de chaos die in zijn leven volgt.

Heerma van Voss vertelt Sterns verhaal met ogenschijnlijke eenvoud, maar zijn zinnen houden je aandacht moeiteloos vast. Zijn heldere taalgebruik legt, haast zonder oordeel, Sterns manier van denken bladzijde voor bladzijde elke keer een stukje verder bloot. Geleidelijk aan groeit de empathie, en eigenlijk het medelijden, voor dit eigenaardige personage. Tot zulkse hoogte dat je gaat wensen dat het toch allemaal weer goed komt met Stern en dat een van de andere personages eindelijk de afstand tussen hen zal weten te verkleinen en de grote teleurstelling uit hem weg weet te nemen.

Maar tegelijkertijd besef je als lezer maar al te goed dat het Sterns eigen onvermogen tot zelfreflectie is, dat hem belet werkelijk contact met anderen te hebben. Dat, en zijn overdreven nadrukkelijkheid en gretigheid. Dit maakt hem ook zo tragisch. Zijn isolement is een zelfopgelegd isolement, al is het onbewust. Zijn gebrek aan empathische gevoelens voor zijn naasten, verhinderen hem bovendien te zien welke invloed hij op hun levens heeft. Zo is hij er zich totaal niet van bewust dat hij zijn zoon compleet verstikt, noch dat hij zijn vrouw wegdrijft met zijn enkelsporige mentaliteit en gedrag.

Zoals gezegd is de structuur van deze roman niet-chronologisch. Er wordt afgewisseld tussen de belevenissen van de jonge Hugo Stern, die bijvoorbeeld als tiener het ouderlijk huis ontvlucht door een jaar naar Londen te gaan, en de oudere Stern, die als zestiger vervroegd met pensioen wordt gestuurd en met het bericht wordt geconfronteerd dat zijn zoon na zijn eindexamen naar het buitenland wil. De geregelde sprongen in de tijd zorgen ervoor dat de spanningsboog strak blijft. Informatie wordt niet in één keer prijs gegeven en als kleine puzzelstukjes valt Sterns leven steeds meer op zijn plaats. Dat maakt dat je het boek in één ruk wilt uitlezen, want als je het tussendoor neer moet leggen, blijft het verhaal je toch bezig houden. Het is daarom maar goed dat het niet zo'n dik boek is.

Geschreven voor Boekentaal.info

Arjen says

Na dit boek gelezen te hebben was de eerste gedachte hoe schrikbarend veel het op het andere boek leek wat ik van deze auteur gelezen had ("De allestafel"). In beide gevallen gaat het over een excentriek persoon die steeds verder gedistantieerd wordt van de werkelijkheid en hier zelf absoluut geen idee van hebben. Het leest zonder meer lekker weg, maar erg vernieuwend is het ook niet. Al met al is het allemaal een beetje jammer en teveel van het goede.

Dorien says

Een goed boek met een sterk uitgewerkt hoofdpersonage. Alleen jammer dat de twee andere belangrijke personages nauwelijks uitgediept worden. Dat laatste zal van persoonlijke voorkeur van de lezer afhangen, ofwel vind je het net goed dat alle aandacht naar het hoofdpersonage gaat en zijn beleving, ofwel mis je het standpunt van de twee andere personages. Ik behoor tot de tweede categorie. Ook het einde van het boek sprak mij niet zo aan.

Dawn says

Een roman waar een oud-docent literatuur van mij enthousiast over was en ik deel dat enthousiasme. Ik ontwikkelde zowel sympathie als ergernis voor de hoofdpersoon. Ik had als lezer het gevoel hulpeloos vanaf de zijlijn te moeten toekijken hoe hij de grip op zijn leven verliest. Bij vlagen ontroerend en herkenbaar.

Vivian says

Goed boek, maar niet bijzonder. Interessante schrijfstijl, psyche van de hoofdpersoon komt goed naar voren. Het zou alleen zoveel sterker zijn geweest als ook de personages Merel en Bram het perspectief hadden gehad, want het verhaal loopt nu behoorlijk dood: gebeurde helemaal niets. Ik vroeg me tijdens het lezen steeds af wanneer de grote twist, de schokkende onthulling zou komen, maar die bleef uit. Einde is bovendien erg flauw. Jammer.

Maria says

Mijn eerste boek van een Heerma van Voss familielid... en het beviel uitstekend!

Het verhaal wordt niet chronologisch verteld waardoor pas gaandeweg de ontwikkelingen in het leven van Hugo Stern zich ontplooien. Het is een behoorlijk treurig verhaal maar het wordt helder, zonder drama, zonder franje verteld. Stern raakt eerst zijn baan kwijt en daarna op een bepaalde manier ook vrouw en zoon of eigenlijk waren die hem al een tijdje kwijt...

Zwijgzaam, eenzaam lijkt hij niet in staat tot fatsoenlijke contacten met anderen, laat staan tot vriendschap of liefde. Zich inleven in een ander is iets wat hij niet beheerst. Van verrassingen houdt hij niet.

Als hij in een vriend teleurgesteld raakt besluit hij: *“Je hechten betekende: je verdediging laten gaan. En dus besloot hij voortaan te zwijgen. Zijn verhalen zou hij voor zich houden, tot iemand het vertrouwen echt waard was, tot hij zeker wist: nu gaat het allemaal losbarsten”*. Het is alleen jammer dat dat nooit gebeurt.

Stern wil graag alles goed doen, bereidt dingen tot in de puntjes voor en doet dat ook nog voor zijn 18 jarige zoon waardoor deze dat als verstikkend ervaart. Wat Stern dan weer niet snapt, hij staat toch juist altijd klaar voor zijn zoon... Met zijn vrouw Merel communiceert hij niet echt, wat pijnlijk duidelijk wordt tijdens het interview met de Libelle over Merels nieuwe boek. Moeilijke onderwerpen gaat hij uit de weg, daarover praat hij al helemaal liever niet. Hij loopt dan ook echt letterlijk weg, weg van die ingewikkelde situatie te moeten praten over een probleem of over de toekomst. Zijn idee is: als je er niet over praat, verdwijnt het. Niets verwachten, dan kan er ook niets tegenvallen.

Beklemmend mooi.

Ria says

In juni liep ik met een A4 gewenste vakantie-lees-titels door de bibliotheek en zag dit boek staan. Spontaan meegenomen. Deze week tussendoor de inmiddels gewone dagelijkse activiteiten even prettig weggelezen.

Je zou de hoofdpersoon Hugo Stern af en toe een oplawaai willen geven, door elkaar willen rammelen of een aai zoals hij jarenlang bij zijn groep 4 leerlingen deed. Deed, want hij is met prepensioen gestuurd.

Vervangen. En dan thuis.

Thuis waar de zoon eindexamen heeft gedaan en op reis wil naar de plaats waar zijn roots liggen. Op reis zoals Hugo ooit zelf ook van huis is weggegaan van een klein dorp naar een wereldstad.

Thuis waar zijn vrouw een autobiografisch boek schrijft over hun leven. Waar is het anders gelopen? De geboorte van hun kind is één van de omslagpunten geweest, maar heeft de introverte Hugo ooit leren praten over zichzelf, leren relativeren? De Hugo die altijd de controle hield door de dagelijkse routine van zelfgemaakte ontbijtjes en precies bijgehouden dossiers. Dwangmatigheid, teleurstelling en verwarring regeren.

Beklemmend verhaal, heldere stijl, heden en verleden mooi verweven, informatie die gedoseerd wordt gegeven. In het tweede deel viel mij op dat er (voor mij) onnodige herhaling optrad. Het hoofdstuk in Korea zou zomaar uitgewerkt kunnen worden tot een volgende verhaallijn. Want wie bewaart niet de materiële herinneringen, wie gaat er niet uit van de beleving van het kind? Samen een kind ophalen lijkt logisch. En dan heb ik niets over de omslag verteld, het bowlen dat een houvast in een leven is.

Een auteur om weer een boek van op te pakken - wat dus al een tijdje in mijn kast ligt.

Greet says

Het hoofdpersonage van dit boek, Hugo Stern, is een tragisch figuur. Hij heeft al zijn hele leven moeite met het aanknopen van sociale contacten. Hij wil wel, maar het lukt hem niet. Het boek springt tussen verschillende tijdsperiodes en geeft een beeld van de jonge Stern die de wereld wil gaan ontdekken, de Stern die samen met zijn vrouw Merel een gezin wil stichten en de oudere Stern die de greep op zijn leven meer en meer verliest als hij op prepensioen wordt gestuurd en zijn zoon volwassen wordt.

Thomas Heerma van Voss was pas 23 toen dit boek werd gepubliceerd, maar blijkbaar zit het schrijven in de familie (vader, moeder en broer deden het hem voor).

Ruben Aerts says

Op je 24ste twee romans en een verhalenbundel op je conto hebben: meer onverdroten dan Thomas Heerma van Voss kunnen jonge honden onmogelijk worden. In 'Stern' – die tweede roman – voert hij de gelijknamige basisschoolleraar Hugo Stern op. Een man even oprecht als misbegrepen, sociaal onbeholpen als geen ander. Gaandeweg moet die vaststellen dat het leven van zijn zoon en echtgenote moeiteloos gedijt zonder hem. Zijn lot is aan de zijlijn van zijn eigen bestaan komen te liggen.

Met een jaloersmakend gemak schippert Thomas Heerma van Voss beheerst tussen Sterns heden en adolescentenverleden. Tussen de schijn en het tergende verschimmen van een man die de greep verliest op wat hij met veel zorg en toewijding opbouwde. In die zin leest 'Stern' als een 'Tirza'-light, en dat is voor de piepjonge Heerma van Voss best een compliment.

***1/2

Mireille Bregman says

"Stern" van Thomas Heerma van Voss heeft me nieuwsgierig gemaakt naar de rest van het oeuvre van deze jonge schrijver.

De belevings- en gedachtewereld van de 60-jarige hoofdpersoon wordt zo knap neergezet dat het compleet invoelbaar is en ik me afvraag hoe Heerma Van Voss dit zo treffend heeft kunnen opschrijven.

De basisschoolleraar Hugo Stern wordt onverwacht door de gevoelloze schooldirecteur met prepensioen gestuurd. Zijn georganiseerde leven met ordners vol leerlinginformatie komt plots tot een einde. Zonder kinderen die welwillend naar hem luisteren weet hij niet meer wat te doen. Zijn vrouw blijkt boeken te hebben geschreven over hun huwelijk en hun zoon gaat ineens het huis uit. Afgewisseld met herinneringen lees je waarom Hugo's leven is zoals het nu is.

Sanwieb says

Goed post-debuut (bestaat niet hè?! Kijk, Hugo Stern is natuurlijk ook een rare kwibus (zie Catcher in the rye), maar deze onbeholpen, sociaal incapabele meneer kon me dan weer wel boeien. Hup, alle Heerma van Vossen uit de kast en lezen maar.

JudithAnn says

Die Hugo Stern, wat een type, zeg! Nee, geen grappig type, eerder zo'n halve stalker, zo iemand die bij je komt zitten en je aan de praat houdt, terwijl hij eigenlijk niets te zeggen heeft. Zo een die té graag met iemand bevriend wil raken.

Heel mooi geschreven en geobserveerd: de krampachtige pogingen van Stern om vrienden te maken, zijn scheve relatie met zijn zoon, die gedeeltelijk een afspiegeling is van de relatie die hij zelf met zijn moeder had, de relatie met zijn vrouw, en niet te vergeten de manier waarop hij de resultaten van zijn leerlingen bijhield. Een gedeelte van het boek speelt zich af in het verleden wanneer Stern, net na de middelbare school, een tijdje naar Engeland gaat om wat van de wereld te zien. Veel doet hij daar niet, en het vrienden maken lukt eerst ook niet zo.

Heel ingenieus (van de schrijver) was het boek, een op waarheid gebaseerd verhaal, dat Stern's vrouw geschreven had, dat voor een groot gedeelte over Stern ging. Hij werd op een gegeven moment gevraagd hierop te reageren, waardoor hij in feite gevraagd werd iets te zeggen over het verhaal dat wij (als lezer) tot nu toe over hem gelezen hadden – want in beide gevallen ging het over hemzelf, zijn jeugd, zijn vaderschap. Prachtig!

Het is geen dik boek, maar het lezen ervan is wel een mooie ervaring die denk ik nog wel even zal doorsluimeren bij de lezer. Niet een boek dat je meteen weer vergeten bent.

Vera says

"Het enige drama in zijn leven is dat het drama uitbleef."

Hugo Stern is een treurig figuur. Een persoon die men liever kwijt dan rijk is. Maar waarom? Eigenlijk probeert Stern toch alleen maar alles goed te doen.

Hij groeit op een in St. Michielsgestel, een klein dorp in Noord-Brabant, zonder broers of zussen en zonder vader, alleen met een moeder en de buurtbewoners. Op school vindt hij niet veel aansluiting, maar dat maakt Stern niet veel uit, want: na school gaat hij sowieso de wijde wereld in. Na het eindexamen vertrekt hij naar Swinging London, de plek waar het allemaal gebeurt. En het gebeurt er misschien allemaal wel, alleen zonder Hugo. Hoewel hij enorm zijn best doet om vrienden te maken (hij houdt zelfs lijstjes bij met tips aan zichzelf over hoe zich te gedragen), en hoewel hij een zo Londens mogelijk leven probeert te leiden: het wil niet vlotten. Het feit dat hij zich in een supermarkt, in een volle bus, voor een tankstation laat fotograferen moet vooral zichzelf overtuigen dat hij in Londen thuis is. Zijn medebewoners negeren hem, vluchten met smoesjes als hij probeert een gesprek met ze aan te knopen. Op een dag staat John, een Koreaanse jongen die naar Londen is gekomen om Engels te leren, voor zijn kamer. Onmiddellijk klampt Stern zich aan John vast,

ze worden onafscheidelijk: meer uit gewoonte dan uit echte toeneiging, want John zegt nauwelijks iets.

Na een jaar keert Stern terug naar Nederland, natuurlijk niet naar St. Michielsgestel, maar naar Amsterdam. Daar begint hij de lerarenopleiding, wederom zonder daar vrienden te maken. Zijn baan als leraar van groep 4 geeft hem eindelijk voldoening: hier zijn de leerlingen vol aandacht voor hem, hier luisteren ze naar niemand anders, in de klas heeft hij het heft in handen.

Op een of andere manier ontmoet hij ook een vrouw, met wie hij trouwt. Waarom Merel het als schijnbaar enige persoon niet ongemakkelijk vindt om met Stern om te gaan blijft helaas een raadsel.

Het probleem begint als Merel in verwachting raakt en na negen maanden zwangerschap een doodgeboren kindje op de wereld zet. Voor Stern begint er een periode die getekend wordt door een obsessieve drang naar een nakomeling. Sterns leven is niet compleet, voordat hij niet een zoon op de wereld heeft gezet (een dochter is uitgesloten, nadat het doodgeboren kindje ook een zoon was geweest). Jarenlang proberen, IVF, het mag niet baten. Uiteindelijk besluiten ze een kindje te adopteren.

Een sleutelscene in het boek is wanneer Stern een toegewezen kindje afwijst, omdat het mogelijk een gehoorbeschadiging heeft. "Nee," is Sterns mening, "Ik krijg een gezonde zoon". Dit weerspiegelt precies Sterns karakter: een situatie/relatie/persoon moet niet eens perfect zijn, maar wel zoals het hoort.

Uiteindelijk komt Bram, een Koreaanse jongen van bijna drie, een stille, onopvallende jongen. Hoewel Stern in eerste instantie gelukkig lijkt dat hij eindelijk zijn lang verwachte zoon heeft, kan je tussen de regels door lezen dat hij toch niet helemaal tevreden is. Hij had zijn eigen DNA willen doorgeven, hij zoekt tevergeefs naar gelijkenissen tussen de Aziatische Bram en zichzelf. Het lukt hem, ondanks dat hij alles doet wat een goede vader betaamt te doen, niet een band met zijn zoon op te bouwen. De relatie met zijn vrouw is als sinds jaren kapot.

Met al dat lijkt Stern nog om te kunnen gaan. Hij windt zich niet op, geniet van zijn baan. Maar wanneer hem die wordt genomen, stort Sterns wereld in. Natuurlijk zegt hij dat niet hardop, maar het spiegelt zich in zijn gedrag af: hij begint verward over te komen, blijft lang van huis weg, slaapt in een hotel, gaat alleen naar de bowlingbaan. En dan vertrekt ook Bram nog naar Seoul.

Hoe het afloopt met Stern, laat Thomas Heerma van Voss in het midden. Of Merel het nog met hem uit zal houden, of Bram weer terug komt, of er nog een ommekeer komt in Sterns gedrag. Het is een tragikomisch verhaal over een tragisch figuur, simpel en toch pakkend geschreven. Gewoon mooi!
